

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudkyň JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., a Mgr. Daniely Zemanové ve věci

žalobce: **Marek Š.**, narozen xxx
bytem xxx
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Ostrouchovem
sídlem Voršilská 130/10, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **FTV Prima, spol. s r.o.**, IČO: 48115908
sídlem Na Žertvách 132/24, 180 00 Praha 8
zastoupena advokátkou Mgr. Ludmilou Kutějovou
sídlem Politických vězňů 935/13, 110 00 Praha 1

o ochranu osobnosti,

k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 28. března 2019, č. j. 7 C 325/2016-117,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. **mění** tak, že žalovaná je povinna doručit žalobci písemnou omluvu ve znění: „Tímto se omlouváme panu Marku Š., že jsme jej xxx epizodě Očima Josefa Klímy, vysílané dne xxx, nepravdivě prezentovali jako nepoctivou osobu. FTV Prima, spol. s r. o.“, a to ve lhůtě do 5 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 100 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; ve zbytku se v tomto výroku rozsudek soudu prvního stupně **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 41 026 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Ostrouchova, zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá ochrany své osobnosti, do níž měla neoprávněně zasáhnout žalovaná, která provozuje televizní program Prima, kde je pravidelně vysílán pořad „Očima Josefa Klímy“ (dále jen „Pořad“). Xxx epizodě Pořadu vysílané xxx byla odvysílána reportáž, jejímž tématem byla slovy Josefa Klímy „xxx“ (dále jen „Reportáž“). V Reportáži byla poctivost testována tak, že obsluha v restauraci vracela hostům úmyslně více, než měla; hosté byli v této situaci skrytě natáčeni a bylo zaznamenáno, jak se zachovají. Jedním z takto testovaných hostů byl i žalobce, kterému bylo vráceno o 100 Kč více. Žalobce si vrácenou částku nepřepočítal a nezjistil, že mu bylo vráceno více. Následně byl konfrontován reportérem a stokorunu vrátil. V Reportáži byl žalobce prezentován jako nepoctivý typicky český zloděj, který si „lehce nabytou stovku raději rychle schoval do peněženky“. V Reportáži komentoval redaktor vrácení stokoruny žalobcem slovy „no, to to trvalo! Než jsem stovku doslova vymámil, číšník už kasíruje tamtu vietnamskou dvojici“. Reportáž pak byla zakončena slovy „čest našeho národa paradoxně zachránili Vietnamci“. Reportáž zasáhla do osobnosti žalobce, poškodila jeho dobré jméno, pověst a občanskou čest. Navíc byl natáčen skrytou kamerou bez svolení, což samo o sobě představuje neoprávněný zásah do jeho soukromí. Žalobce je váženým a uznávaným dirigentem, pedagogem a violoncellistou a v těchto profesích je pověst naprosto klíčová. Žalobce je zároveň uměleckým vedoucím a předsedou spolku Musica Florea, se kterým uspořádal dárcovskou akci. V této akci chtěl pokračovat i do dalších let, nicméně poškození pověsti žalovanou tuto činnost výrazně ztížilo. Žalobce zdůraznil rozsah a závažnost zásahu, jakož i společensko-preventivní funkci relutární satisfakce. Žalovanou vyzval k omluvě a náhradě nemajetkové újmy, ta to však odmítla. Proto se obrátil na soud prvního stupně a požadoval, aby žalované uložil povinnost
- doručit žalobci datovanou písemnou omluvu ve znění „Tímto se omlouváme panu Marku Š., že jsme jej xxx epizodě Očima Josefa Klímy, vysílané dne xxx, nepravdivě prezentovali jako nepoctivou osobu“ podepsanou statutárním orgánem žalované,
 - zaplatit na náhradě nemajetkové újmy žalobci 400 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku,
 - nahradiť žalobci náklady řízení.
2. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení. Účelem Reportáže bylo poutavou a zábavnou formou informovat o tom, jak se chovají čeští zákazníci v restauracích, je-li jim vráceno o 100 Kč více. Obsah Reportáže je třeba vnímat s nadsázkou a humorem, neboť takový je formát celého Pořadu. Žalovaná v Reportáži nikdy neoznačila žalobce jako „typicky českého zloděje“. Tento závěr z Reportáže ani nijak neplyne, když je z ní zřejmé, že žalobce stokorunu následně vrátil. Skutečnosti obsažené v Reportáži nejsou objektivně způsobitelné neoprávněně zasáhnout do osobnosti žalobce. Část Reportáže zachycující žalobce nebyla natočena skrytou kamerou, což je zřejmé ze samotného obsahu Reportáže – žalobce se dívá přímo do kamery a aktivně vystupuje v rozhovoru s redaktorem. Žalobce o natáčení tedy věděl, dobrovolně a aktivně se ho zúčastnil a ani následně nedal nijak najevo, že by si nepřál být v Reportáži zobrazen. Žalobce svým chováním konkludentně souhlasil

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

s pořízením Reportáže, žalovaná tedy jednala s jeho souhlasem a nemohla jednat protiprávně. Nesouhlas žalobce s natáčením z ničeho nevyplýval a žalobce měl možnost svůj nesouhlas žalované sdělit až do vysílání Pořadu, což však neučinil. I pokud by žalobce subjektivně pociťoval, že je v Reportáži označen za zloděje, jednalo by se pouze o přípustné zkreslení.

3. Soud prvního stupně rozsudkem označeným v záhlaví zamítl žalobu jak v požadavku na zaslání písemné omluvy (výrok I.), tak v požadavku na přiznání reletární satisfakce (výrok II.). Zároveň rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (výrok III.).
4. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
5. Rozsudek napadli včasným a přípustným odvoláním žalobce i žalovaná.
6. Žalobce napadl rozsudek ve výroku I. a II. a navrhl, aby jej odvolací soud zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Soud prvního stupně dle žalobce dostatečně nezohlednil natáčení žalobce skrytou kamerou. Zároveň soud prvního stupně dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce dal konkludentní souhlas s odvysíláním Reportáže a Pořadu a že nedošlo k zásahu do osobnostních práv žalobce. Nesprávný je i závěr, že žalobce není v Reportáži prezentován jako nepoctivá osoba. Žalobce dále zdůraznil, že soud prvního stupně neměl k dispozici Pořad v celé délce a původní podobě. Na jednání byly přehrány pouze čtyři pasáže Pořadu, které navíc byly sestříhány a upraveny – některé osoby byly nově anonymizovány, zcela chyběly tzv. přechodníky, které obsahovaly opakovaný záběr na žalobce, jak si peníze ukládá do peněženky a které byly doprovázeny komentářem o poctivosti, resp. nepoctivosti, chyběla scéna s dámou v červeném tričku, která si byla zjevně vědoma nesprávně vrácených peněz, a také chyběla scéna zobrazující hádku se silně rozzlobeným zákazníkem, který byl rovněž přistižen při krádeži. V nezkrácené a neupravené verzi Pořadu byl žalobce lehce identifikovatelný. Žalobce k zobrazení své osoby nedal souhlas, k porušení zákona proto bezpochyby došlo. Případný konkludentní souhlas žalobce by se mohl vztahovat pouze na tu část Reportáže, kde hovoří s reportérem, nikoliv na část natáčenou skrytě. Souhlas by se zároveň mohl vztahovat pouze na pořízení záběrů, nikoliv na jejich zařazení do Pořadu a další šíření. Vzhledem k tomu, že žalobce stokorunu obratem vrátil, předpokládal, že pořízené záběry nebudou pro Pořad vůbec použitelné. Reportér žalované žalobci ani nesdělil, z jaké je televize, pro jaký pořad natáčejí a kdy bude odvysílán. Pořad byl odvysílán v hlavním vysílacím čase, průměrná sledovanost Pořadu je 270 000 diváků a Pořad byl k dispozici na webu žalované po dobu minimálně 30 dnů. Je tedy zjevné, že zásah do osobnostních práv žalobce byl značně intenzivní a jeho okolnosti odůvodňují přiznání peněžité satisfakce.
7. Žalovaná napadla rozsudek ve výroku III. a navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že jí přizná náhradu nákladů řízení, případně aby v napadeném výroku rozhodnutí zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Soud prvního stupně dle ní nesprávně aplikoval § 150 o. s. ř., neboť v posuzované věci neexistují žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Soud prvního stupně zároveň nedal žalované žádný prostor vyjádřit se k možnosti použití § 150 o. s. ř., a jednalo se proto o rozhodnutí překvapivé. S odvoláním žalobce žalovaná nesouhlasí. Reportáži nebylo zasaženo do osobnostních práv žalobce a průměrný divák nemohl vnímat vyznění Reportáže vůči žalobci negativně. Žalobce byl informován o tom, jak bude natočený materiál užit, pro jaký pořad byl pořízen a kdy bude vysílán. Žalobce s odvysíláním konkludentně souhlasil. Pro souhlas s použitím nevyžaduje zákon žádnou zvláštní formu. Záběr, který byl točen od jiného stolu a na kterém je žalobce zachycen, trvá maximálně dvě vteřiny a žalobce na něm nelze identifikovat. Nejednalo se v žádném případě o skrytou kameru, neboť štáb pouze natáčel z jiného místa restaurace. Žalovaná zdůraznila, že žalobce neprokázal jakýkoliv zásah do své majetkové sféry, ani příčinnou souvislost s odvysíláním Reportáže. Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že Pořad byl odvysílán v jiné verzi, než jak jej žalovaná

předložila soudu prvního stupně. Záznam celého Pořadu již žalovaná nemá k dispozici, což jí nelze klást k tíži, neboť zákon jí ukládá povinnost archivovat záznamy po dobu 30 dnů. Poskytnuté záznamy odpovídají Pořadu, v němž byla Reportáž rozložena do několika krátkých příspěvků, které byly vloženy mezi další, hlavní reportáže, které se v Pořadu objevily. Proto mohly jednotlivé záznamy působit jako necelostvé nebo „rozstříhané“. Žalovaná z uvedených důvodů navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a II. jako věcně správný potvrdil.

8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.). Odvolání žalobce shledal důvodným, odvolání žalované je tak bezpředmětné.
9. Odvolací soud zopakoval podle § 213 odst. 2 o. s. ř. k důkazu *nahrávky Pořadu a Reportáže* (USB flash disk v přílohové obálce), na kterých je zachycen úvod Pořadu a čtyři části Reportáže, při kterých reportér žalované sleduje a komentuje jednání pěti různých skupin hostů, jimž je vráceno více peněz. Odvolací soud zopakoval podle § 213 odst. 4 o. s. ř. k důkazu také *nahrávku upoutávky na Pořad* (CD-ROM v přílohové obálce), na které je mimo jiné zachycena část Reportáže s žalobcem, který má rozostřený obličej. Dále odvolací soud doplnil dokazování *účastnickým výsledkem žalobce* podle § 120 odst. 2 ve spojení s § 213a odst. 1 o. s. ř.
10. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav správně, přičemž učinil též správná skutková zjištění z nahrávky Reportáže, kterou měl k dispozici. Z výpovědi žalobce pak dále zjistil odvolací soud, že původně byla Reportáž širší, byly v ní další dva příběhy, které již nejsou obsahem nahrávky provedené k důkazu soudem prvního stupně a zopakované soudem odvolacím. V těchto dílčích příbězích vystupovala žena, která si evidentně schválně peníze vydané navíc nechala, a muž, který se pohádal s personálem. Dále pak Pořad obsahoval též předěly, v nichž byl minimálně dvakrát zobrazen žalobce bez rozostření obličeje, jak si vkládá peníze do peněženky. Dále pak odvolací soud ze žalobcovy výpovědi zjistil, že o Reportáži se hovořilo v místě jeho bydliště, byla na něj dotazována žalobcova matka, a s obsahem Reportáže byl též konfrontován ve svém profesním prostředí. Pokud se jej na pořad dotazovali lidé, kteří jej znali, tak těmto vše vysvětlil. Při placení si žalobce nevšiml, že dostal vráceno více, platil vyšší částku, byl unavený po koncertě a hovořil s kamarádkou, s níž v restauraci byl.
11. Soud prvního stupně vyšel ze správných norem objektivního práva, které též správně citoval v napadeném rozsudku, na což odvolací soud pro stručnost odkazuje. Citované normy ovšem soud prvního stupně na daný skutkový stav neaplikoval správně. Žalobce nedal souhlas (ani konkludentní) se zachycením své podoby a s jejím šířením. V té části, kdy byl pořízen záznam podoby žalobce tajným způsobem (ze vzdáleného místa, aniž by o tom žalobce věděl), nemohl dát žalobce souhlas z principu, neboť o pořízení záznamu nevěděl a nebyl s tím ani později seznámen. O tom, že je později nahráván rozhovor se žalobcem, žalobce sice věděl, ovšem nemohl tušit, že jeho podoba bude šířena v kontextu Pořadu a Reportáže s vyzněním, že patří mezi skupinu nepoctivých zákazníků v restauraci, tedy mezi nepoctivé Čechy, kteří si nechají peníze, které jim byly vydány navíc. Tedy ani k šíření záznamu své podoby při rozhovoru s redaktorem nedal žalobce souhlas za kontextu, za něž pak jeho podoba byla v rámci Reportáže šířena.
12. Nejenže tedy žalovaná zaznamenala a šířila podobu žalobce bez svolení, tedy neoprávněně, avšak také obsahem reportáže neoprávněně zasáhla do cti žalobce. Totiž obsahem Reportáže bylo, že jsou lidé poctiví, kteří vrátí to, oč jim bylo vydáno číšníkem více, avšak také lidé nepoctiví, kteří si tyto peníze navíc nechají. Mezi nepoctivce byl zahrnut také žalobce, když byla jeho osoba komentována redaktorem Reportáže kritickými a urážlivými slovy, která shledal již soud prvního stupně (že žalobce schoval peníze rychle do peněženky, že to trvalo, než z něj peníze redaktor vymámil zpět, že čest českého národa zachránili Vietnamci). Reportáž je vůči žalobci neférová, neboť vůbec nepřipouští tu variantu, že někteří lidé si prostě jen nevšimnou, pokud je jim

vráceno v restauraci více, než má být. To byl též případ žalobce, což ostatně žalovaná v průběhu řízení ani nečinila sporným.

13. Tedy tím, že žalovaná pořídila dílem tajně a dílem veřejně záznam žalobcovy podoby a šířila jej, to vše bez souhlasu žalobce, a dále že tento záznam vložila do Reportáže, jejíž sdělení v rozsahu týkajícím se žalobce je jeho kritikou pro nepoctivost bez jakéhokoli reálného základu, zasáhla neoprávněně do žalobcova práva na ochranu podoby, soukromí a cti. Vzhledem k okolnostem věci (šíření Reportáže na území ČR i v zahraničí v televizním programu Prima, který shlédlo průměrně cca 270 000 diváků, o čemž nebylo mezi účastníky řízení sporu, tajné pořizování záznamu) je namístě přiznat žalobci odškodnění nejen ve formě morální omluvou, avšak také ve formě peněžní. Odvolací soud pak přihlédl též k tomu, že žalobce nebyl v Reportáži jmenován a že sice byl opakovaně konfrontován svým osobním i pracovním okolím stran obsahu Reportáže, avšak že lidem, kteří se jej ptali, vše vysvětlil, a shledal jako přiměřenou výši peněžitého zadostiučinění částku 100 000 Kč.
14. Ve světle uvedeného odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a), b) o. s. ř. ve výroku I. tak, že žalobě vyhověl co do požadavku na zaslání omluvy. Výrok II. rozsudku soudu prvního stupně změnil odvolací soud tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 100 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku; ve zbytku (tj. co do zamítnutí 300 000 Kč) odvolací soud tento výrok potvrdil. Vzhledem k tomu, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil, rozhodl výrokem III. o nákladech celého řízení podle § 224 odst. 2 o. s. ř.
15. Žalobce se v řízení domáhal omluvy a reletární satisfakce. Ohledně požadavku na omluvu byl žalobce plně úspěšný; ohledně požadavku na reletární satisfakci přiznal odvolací soud žalobci sice méně, než v žalobě žádáno, nicméně výše plnění záležela na úvaze soudu, a žalobci proto náleží plná náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů (§ 142 odst. 3 o. s. ř.).
16. Náklady žalobce sestávají z účelně vynaloženého soudního poplatku za návrh na zahájení řízení ve výši 2 000 Kč, soudního poplatku za odvolání ve výši 2 000 Kč a odměny advokáta ve výši 3 100 Kč/úkon podle § 9 odst. 4 písm. a) a § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to za devět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, výzva k plnění z 8. srpna 2016, žaloba z 16. prosince 2016, replika žalobce z 4. dubna 2017, účast na jednání 8. listopadu 2018, které trvalo od 9:00 do 11:56, účast na jednání 21. března 2019, odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně z 1. července 2019, účast na jednání před odvolacím soudem 17. října 2019), a paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu; to vše navýšené podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. o 21 % DPH, jejíž je zástupce žalobce plátcem. Celkem tedy účelně vynaložené náklady žalobce na právní zastoupení činí 37 026 Kč $[(3100 \cdot 9 + 300 \cdot 9) \cdot 1,21]$. Celkem tak nahradí žalovaná žalobci na nákladech řízení částku 41 026 Kč (37026 + 2000 + 2000). Nákladem řízení není záloha na náklady důkazu ve výši 10 000 Kč, kterou žalobce zaplatil, neboť ze spisu vyplývá, že žádnému ze svědků nebylo svědčení přiznáno, přičemž zaplacení zálohy bylo žalobci uloženo právě v souvislosti s výslechem navržených svědků. Na soudu prvního stupně nyní bude, aby zaplacenou zálohu žalobci vrátil.
17. Lhůta k plnění je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř., místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu výroků o věci samé dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem

rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení dovolání přípustné není.

Praha 17. října 2019

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu